

Dělej dobro dobře aneb komu sloužíš?

Papež František častěji připomíná, že ve svém životě musíme počítat se silami zla. Dokonce jmenovitě mluví o Zlém – Satanovi. Není to nic nového. Křesťané tak věřili a věří, ale toto papežovo zdůraznění, nás vede k zamyšlení. Jsou totiž cesty Boží a jsou i cesty Zlého. Po cestách Božích kráčíme, když používáme Boží prostředky: lásku, pokoru, mírnost, dobrotu, trpělivost, odpuštění a mnoho dalších, které jednoduše shrnujeme pod název ctnosti.

Jsou však i cesty toho Zlého. Ďábel ten nepotřebuje nic vybudovat, spíš vše boří. A považuje za své vítězství už to, když používáme jeho prostředky: nesvornost, vztek, hrubost, ale také neodpuštění, závist, nepřejícnost, další již nemusím jmenovat, jistě si je každý lehce doplní sám. Těmito prostředky však nelze vybudovat nic trvalého.

V Písmu svatém Pán Ježíš říká: „Nebe a země pominou...“ (Mk 13,31). Když to domyslíme do důsledku, pochopíme, že není až tak důležité, zda vybudujeme dům, získáme to či ono, anebo dosáhneme vytčeného pozemského cíle. Opravdu důležité je, zda jsme při veškeré své snaze, kráčeli po cestách Božích – komu jsme tím sloužili? Někdy totiž dobrý cíl lze dosáhnout nedobrým způsobem. Jak se říká, šel za svým cílem i přes mrtvoly.

Vždy se tedy zastavme a přemýšlejme, po které cestě k svému cíli chceme jít. Rozhodně nedělejme radost tomu Zlému a dělejme dobro dobře.

P. Marek Dunda

První svaté přijímání...

K vrcholům života našich farností patří každý rok slavnost prvního svatého přijímání. Rád bych se s vámi podělil o svoji letošní kněžskou radost z toho, že jsme na území našeho farního týmu doprovázeli k této svátosti celkem 25 dětí (Hrádek 8, Těšetice 12, Přímětice 3, Kuchařovice 2) a kromě toho dalších šest přistoupilo k prvnímu svatému přijímání ve farnosti Žerotice a dalších šest dětí na Šumné.



... proč pokračovat aneb smutné děti...

Je to radost, ale i závazek – pro rodiče, pro nás pro kněze i pro farníky. A já tu radost mám jednak z toho počtu, ale hlavně z průběhu přípravy. Podařilo se nám před svatým přijímáním s dětmi setkat na faře v Prosiměřicích na dvou víkendových setkáních, která nám pomáhala organizovat několik mladých bířmovanců. Těší mě právě toto zapojení mladých. Taky to, že se dětem víkendovky líbily a že je naděje v nich pokračovat.

A proč v nich pokračovat? Proč i nadále přijímat Ježíše ve svatém přijímání? Třeba i proto, abychom byli chráněni od Zlého a rostli v dobru. Setkávám se totiž občas s dětmi, které ovládá jakýsi nezdravý duch smutku, depresivnosti, nepokoje a neposlušnosti. Znamením duchovního zdraví je naopak radost, pokoj a poslušnost. Jaký duch se usadí v duši, o tom rozhoduje to, čím se dítě zabývá. Jsem přesvědčen o tom, že například fantastické knihy plné magie, kouzel a zařikávání, hrátky s Pokemony a mnohé hry, které děti stále konzumují na počítačích a mobilních telefonech duchovnímu zdraví neprospívají. Chcete-li vědět víc, zavítejte třeba na stránky P. Vojtěcha Kodeta, který se několik let věnoval osvobození lidí z vlivů zlého ducha. (Píše mmj. o tetování, mandalách, homeopatii, reiki, léčitelích a jiných tzv. přístupových cestách Zlého.)

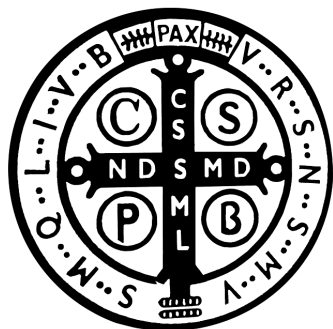
...poslední svaté přijímání

V sobotu 23.června jsme v Práčích pochovali paní Marii Kryštofovou, která ke svému poslednímu svatému přijímání přistoupila 8. června v den svých 97 narozenin. Svaté přijímání je pokrm, který nás sytí a zachovává k životu věčnému. Poslednímu svatému přijímání se latinsky také říká viaticum: pokrm na cestu do věčnosti. Přejeme i všem našim letošním prvokomunikantům, aby i je svaté přijímání provázelo po celý život, uchovávalo jejich dětské duše v čistotě a zachovalo jim duchovní zdraví. P. Jindřich

Kříž svatého Benedikta

Předchozí řádky o svatém přijímání jste pochopili dobře: ano je třeba se v životě chránit před vlivy zlého ducha. Prostředků k obraně nám naše víra nabízí hodně. Někteří mívají doma nádobku se svěcenou vodou, kterou se pravidelně přežehnávají znamením kříže, jiní mají na čestném místě v domě zavěšen kříž. Jako prostředek proti zlému bývala od pradávna používána i medaile svatého Benedikta. Svatý Benedikt žil ve střední Itálii na přelomu pátého a šestého století a založil v církvi tradici společného mnišského života. Sestavil tzv. řeholi, což je soubor pravidel, kterým se řídí život v klášteře. Jeho řeholí se dodnes řídí život řádu benediktinů (Rajhrad, Praha – Břevnov), cisterciáků (vyšší Brod) a trapistů (Nový dvůr u Toužimi). Svátek svatého Benedikta, kterého uctíváme jako hlavního patrona Evropy, slavíme 11. července.

Co se týče boje proti zlému, navázal Benedikt na tradici tzv. otců pouště, z nichž nejznámější je svatý Antonín (251-356). Právě tito otcové pouště rozpracovali také nauku o neřestech, se kterou jsme vás seznamovali v posledních sedmi tematických přílohách. Na medaili svatého Benedikta najdeme mnoho písmen, která jsou zkratkou Benediktovy modlitby proti zlému. Dalo by se říct, že se jedná i o modlitbu exorcismu (exorcismem můžeme nazvat každou modlitbu, ve které prosíme o ochranu před zlem. Tak je exorcismem zakončena také každá modlitba Otčenáš, když voláme: „Zbav nás od zlého!“)



A co tedy znamenají ona písmena? To najdete na obálce Zpravodaje.

A překlad je tento: „Kříž svatého otce Benedikta.

Kříž svatý ať je mým světlem.

Ne Drak ať je mým vůdcem.

Jdi zpět, Satane,

nikdy mě nenaváděj k tomu, co je prázdné.

Je zlé to, co nabízíš,

sám si vypij svoje jedy.“

Řehole svatého Benedikta: kapitola šestá: O mlčenlivosti

Jednejme podle toho, co praví prorok: Řekl jsem: Dám si pozor na své chování, abych nezhrěšil svým jazykem, do svých úst jsem vložil uzdu, zmlkl jsem a pokořil jsem se a nemluvil jsem ani o dobrém. Prorok nám zde ukazuje, že máme-li se pro lásku k mlčení občas zdržet i řeči dobrých, tím spíše se máme zdržet slov zlých, abychom nebyli trestáni za hříchy. Pro závažnost mlčenlivosti se proto má i dokonalým žákům dávat dovolení k řeči jen zřídka, i kdyby šlo o rozhovor užitečný, svatý a poučný. Neboť je psáno: Velké žvanění se neobejde bez hříchu. A jinde: Jazyk má ve své moci smrt i život. Mluvit a poučovat totiž náleží učiteli, mlčet a naslouchat přísluší žáku. Kdykoliv se žádá něco od představeného, ať se to děje se vsí pokorou a s uctívou podřízeností. Lehkomyslné žerty, prázdné řeči či rozpustilá slova navždy a všude zapovídáme a nedovolujeme, aby k nim žák otvíral ústa.

S.O.S nerozumím: eucharistie, mše, lámání chleba

Taky se vám zdá, že mnohému z toho, co se říká v kostele, nerozumíte? Právě pro vás chystáme v našem Zpravodaji tuto novou rubriku s názvem „S.O.S nerozumím“.

Začneme pěkně zostra slovem, které patří v kostele k těm nejzákladnějším: **eucharistie**. Pochází z řeckého slovesa eucharistein - vzdávat díky, děkovat – znamená tedy díkyvzdání a ustálilo se jako označení pro bohoslužbu, která se v kostele koná. Abych vysvětlil proč, vezmu to trochu zešíroka.

Vyděme z toho, že jedním ze základních znaků otcovství je obdarovávat syna. Naopak charakteristickým znakem syna je to, že si je vědom obdarování od otce a že za toto obdarování vzdává díky.

Kdykoli čteme v evangeliích o Ježíšovi, že bere do ruky chléb, setkáme se s těmito výrazy: vzal chléb, **vzdal díky**, požehnal, lámal a dával svým učedníkům (nebo zástupům). Tento jeho vztah k obživě je jen jedním z projevů toho, že Ježíš žije celý svůj život jako díkyvzdání Otci, neboť si je vědom, že všechno je mu dáno od nebeského Otce.

Projevem synovské vděčnosti ale nejsou jen slova díky. Dalo by se říct, že vyšším levellem díkyvzdání je synovská poslušnost. Ježíšovým nejskvělejším a vrcholným díkyvzdáním Otci

je jeho oběť na kříži, kdy v poslušnosti vůli svého Otce vydává své tělo a svou krev pro naši spásu. Jeho oběť je tedy vpravdě eucharistií – díkyvzdáním.

Při každé bohoslužbě mše svaté se jeho oběť zpřítomňuje nekrvavým způsobem na oltáři. Proto nazýváme už od počátku eucharistií křesťanskou bohoslužbu i posvátný pokrm, který je jejím plodem – Tělo Kristovo nebo Svaté přijímání. (Že to takto křesťané nazývali, o tom svědčí už v polovině 2. století svatý Justin.)

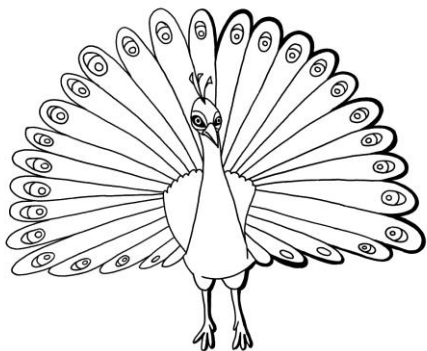
Na začátku hlavní modlitby mše jsme knězem vyzváni: „Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci!“ a my odpovíme: „Je to důstojné a spravedlivé!“ Kněz pak pokračuje: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, abychom ti Bože vždycky a všude vzdávali díky ...“ Po proměňování se pak kněz modlí: „Přinášíme ti Bože toto díkyvzdání, tuto oběť živou a svatou ...“ Mluví o oběti, která je díkyvzdáním – eucharistií. A my účastní eucharistie a přijímající eucharistií jsme vtahováni do Ježíšova díkyvzdání Otci. Jsme uváděni ba doslova strháváni do tohoto pohybu díkyvzdání Otci, stáváme se „*obětí úplnou a ustavičnou*“, „*abychom dostali dědictví s jeho vyvolenými v nebi*“.

Pro úplnost ještě dodáváme, že bohoslužba křesťanů bývala také nazývána „**lámáním chleba**“. Tento název pro bohoslužbu je odvozen od gesta lámání chleba, podle kterého Ježíše poznali dva z jeho učedníků při večeři ve vesnici Emauzy.

Výraz „**mše**“ pochází z latinského pozdravu, kterým byli věřící na konci bohoslužby vysláni: „Ite, missa est“ (Doslova: Jděte, to je propuštění. My v češtině na konci mše svaté říkáme: „Jděte ve jménu Páně.“). Ve slově propuštění, missa (pozdně latinská forma pro missio), je obsažena myšlenka vyslání. Přísně vzato mše svatá nezná žádný konec, nýbrž jen propuštění – z posílení víry při bohoslužbě do dalšího konání víry ve všedním dni. *P. Jindřich*



Umírá starý rabín. Kolem smrtelného lože se sejde celá rodina, všichni jeho žáci i mnoho lidí z města a nad nemohoucím starcem bědují. Vzpomínají na to, jaký to byl skvělý učitel, dobrý manžel i příkladný otec svých dětí. Hlasitě obdivují jeho moudrost, dobrotu a štedrost k chudým a vyzdvihují nejrůznější rabínovy ctnosti. Vtom se stařec z posledních sil nadechne a řekne: „A co moje skromnost? Na tu jste zapomněli?“



Pýcha – první i poslední

Ze všech neřestí si připomínáme pýchu až nakonec. Přitom je to neřest, která je vlastně principem všech ostatních neřestí a zároveň je i prvním hříchem v židovsko-křesťanské tradici. Už při stvoření andělů se někteří rozhodli, že nebudou sloužit Bohu a stali se padlými anděly. Neměli tělo, aby zhřešili jinak, mohli jen přijmout s vděčností svou identitu, kterou jim Bůh dal, nebo se vzbouřit navěky. Někteří zvolili cestu pýchy: „Nebudu sloužit.“ Snad se tak rozhodli i ze závidosti, když poznali Boží záměr, že nikoli oni, ale člověk má být korunou Božího stvoření. Pýcha je tedy podle tradice na začátku všeho zla.

Podstata ostatních hříchů a neřestí je v tom, že myslí na své dobro na úkor dobra jiných. Protiví se lásce. Místo, aby člověk vycházel ze sebe ke druhému, místo co by sdílel dobro, uzavírá se před druhým a přeje si pouze dobro vlastní. V obžerství myslíme na své břicho více, než na hlad druhých. Ve smyslnosti toužíme více po vlastní slasti než po sdílení lásky. V lakomství nám jde o bohatství třeba i na úkor druhých. Ve hněvu nám jde o vlastní potěchu z pomsty, než o spravedlnost. V závidosti nám dobro druhého připadá jako naše vlastní újma. V lenosti netoužíme než po vlastním pohodlí. Vždy je nám bližší košile, než kabát. Pýcha je měrou všeho zla.

Přece jen však ve výčtu všech neřestí volíme dát pýchu na poslední místo, protože je zároveň i neřestí poslední. Kdyby se nám jmenované neřesti povedlo co nejlépe zkrotit, nedávalo by to důvod k veliké pýše? Proto se o ní dá říct, že je neřestí dokonalých. V takovém případě se stává zvlášť nebezpečnou, protože se z oné „dokonalosti“ stává klacek, kterým bude „dokonalý“ druhé mlátit po hlavě.

Zdá se, že pýcha umírá tři minuty po naší smrti.

Jednou ještě za studií v Římě jsme navštívili klášter sester trapistek ve Vitorchianu. Jako kněz tam sestrám sloužil jeden starý mnich. Bylo úžasné



sledovat jej, jak zamilovaně hledí na Svatou Hostii v monstranci. Zeptal jsem se ho tenkrát, co mám dělat se svou pýchou a on mi klidně odpověděl: „S pýchou všichni zemřeme.“

Co je to pýcha?



Pýcha je nezřízená touha po vyniknutí. V pýše člověk sám sebe nepravdivě posuzuje. Nemusí jít nutně pouze o přemíru sebevědomí a ctižádosti, může to být i nedostatek úcty k sobě samému. Stavět na odív je možné i svou nedostatečnost a ublíženost. Nejtypičtěji však pýchu poznáváme v sobeckém jednání druhých. Žádná jiná neřest v nás ale nepůsobí takovou nelibost, jako když ji vidíme u druhých, a vůči žádné jiné neřesti nejsme ve vlastním případě tak slepí. Čím více jí máme, tím méně ji u ostatních snášíme.

Mohu si říct: to není můj problém, já naopak na lidech pýchu nesnáším. Nesnáším, když mě nějaký nadutec usadí, když mě namyšlený člověk nebere na vědomí, když všetečný chytrák strká nos do mých věcí, když mě samozvaný vševěd napomíná, když vidím, jak se druhý napařuje svými úspěchy. To vše je mi možná ze srdce odporné – jenže v tom všem pravděpodobně má

pýcha nesnáší pýchu cizí. Pokud si jí u druhých nápadně často s nelibostí všímám, můžu si být jist, že oni jsou jen zrcadlem problému, který se týká mé vlastní duše.

Pyšný člověk je vůči sám sobě, vůči druhým, světu i Bohu slepý. Dívá se totiž na svět ze špatné perspektivy: shora, spatra, a proto není schopen pochopit nic, co je nad ním. Proto nezná Boha... a nerozumí ani svatým. Pyšný člověk nezná Boha a přitom si s Ním klidně může tykat – respektive se svou iluzí o Něm. Pýcha, nejhorší ze všech neřestí, se tak může proplížit až do samého středu našeho náboženského života. Může se v nás rozrůst po boku ctností, které jsme získali. Jsou lidé – lidé věrní, spolehliví, pracovití, nekuřáci a abstinenci – které vědomí o jejich vlastní dobrotivost vzdaluje Bohu víc než nějakého feťáka a pouličního zloděje všechny jeho hříchy. I proto Pán Ježíš říká: „*Mnozí první budou posledními a poslední prvními.*“ a „*Celníci a nevěstky vás předcházejí do království nebeského.*“

Tři projevy pýchy

Pýcha má tři základní podoby:

- když si někdo připisuje jako vlastní dobro, které vykonal jiný. Dalo by se říci, když se chlubí cizím peřím. Je to zjevná nespravedlnost.
- když si někdo připisuje větší dobro, než má – to je chlubitost, která sice má základ ve vlastním dobru, ale přehání jeho význam.
- když se někdo vyvyšuje pro dobro, jehož má více než druhý, a na druhého proto shlíží s pohrdáním. Zde je pyšná tendence velmi skrytá – vždyť má dobrota je skutečně větší, než dobrota druhých lidí. Zapomíná však na to, že v základní lidské důstojnosti jsme si všichni rovni. Větší obdarovanost není důvodem k pohrdání. I v Ježíšově podobenství o hřivnách dostali služebníci různé obnosy peněz a nezáleželo na tom, kolik kdo dostal. Důležité bylo, aby adekvátně naložili s tím podílem, který jim byl svěřen.



Pokora

Lékem na pýchu je pokora. Špatně uchopená pokora by mohla znamenat, že se člověk dělá menší, než je doopravdy. Jejím úkolem ale není dostat se do opačného extrému, ale narovnat, co je pokřivené. Pokora je tedy pravdivé nazírání vlastního života. K pokoře jistě patří, že dívá-li se člověk pravdivě, nemůže na Boha shlížet shora. Je si vědom svých nedostatků, ale nebrání mu to ani pociťovat jistou hrdost nad svými dílčími úspěchy. Zároveň si však uvědomuje, že za mnohé vděčí Boží milosti a pomoci druhých. Ví, že ve své nedokonalosti není schopen vidět zcela pravdivě, a tedy že ani neví, komu všemu vděčí za dobra, která pociťuje.

Představme si právníka, který se vypracoval na vrchol, zastává se spravedlnosti a pomáhá svou prací lidem. Nemá se za co stydět a je si vědom, kolik úsilí ho stálo, aby vystudoval, aby se vypracoval, aby získal potřebné dovednosti a kvalifikace. Může na sebe být hrdý. Ale je-li

*Opravdu ...
nevíme, z čeho
žijeme ...*

pokorný, uvědomuje si, že vděčí za svůj život a za podporu svým rodičům, svému okolí, státnímu zřízení, dobrým učitelům, přátelům a všem, kdo ho nějak podpořili. Zároveň si uvědomuje, že je nepředstavitelný počet příčin, okolností a milostí, o kterých nemá nejmenší tušení, a přesto na nich jeho úspěch plně závisí. Nemůže znát všechny inspirace, které ovlivnily jeho dobrodince. Nemůže znát všechny okolnosti, které mu nasměrovaly správné lidi do cesty. Nemůže znát všechny fyzikální zákony, které celý jeho život držely pohromadě. Nemůže plně znát Boží milost, která je smrtelným očím tajemná.

Pokora vede křesťana k modlitbě, ke vzývání Boha a k důvěře v Jeho prozřetelnost. Pokorná



modlitba se nesnaží ohnout Pána Boha podle naší vůle, ale učí se říkat: „*Bud' vůle tvá.*“ Pokorná modlitba Bohu děkuje, Boha prosí, Boha chválí. Velkým příkladem pokory je pro nás také Panna Maria. Když se setká ve svém životě s Boží milostí, která ji zve, aby byla matkou Božího Syna, tak tuto Boží vůli přijímá, raduje se z toho, že na ni Bůh shlédl a sama sebe nazývá nepatrnou služebnicí Boží: „*Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici...*“

Projevy pokory

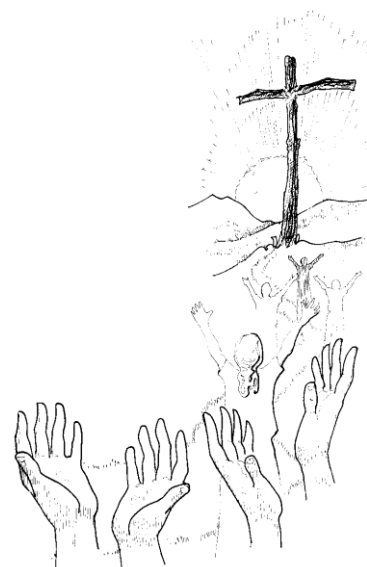
Mezi žádoucí projevy pokory patří **schopnost naslouchat**. Správný poměr mezi sdělováním a nasloucháním odpovídá snaze o pravdivost v životě. Pokora je pravdivost. Pravdivost je shoda výpovědi se skutečností. A výpověď probíhá nejčastěji ústně. Jak naléhavě důležitá je v dnešním multimediálním světě přehlceném informacemi potřeba dobře rozlišovat pravdu od nepravdy a schopnost vážit slova! Jak mnoho lze dosáhnout pravdivým slovem a jak mnoho zkazit záplavou lží a pomluv! Při opravdovém naslouchání se posluchač otevírá vnitřnímu světu druhého člověka a potlačuje svou vlastní pýchu, aby si do jeho slov nevkládá vlastní předsudky a myšlenky. Pouze s pokorou lze skutečně naslouchat druhému a co nejlépe ho pochopit.





Další známkou pokory je **smysl pro humor**. Není zde myšlena schopnost žertovat nebo pochopit vtip. Člověk se smyslem pro humor je schopen smát se sám sobě, své ubohosti. Humor je jednou z forem pochopení zla a jeho překonání. A teprve tehdy má člověk smysl pro humor, když je schopen se neurazit, když někdo vtipně odhalí jeho slabou stránku, ale zasmát se také. Stává se, že se někdo zasměje vlastnímu selhání, ale jen aby zlehčil své zahanbení. Například ředitel, který všechny peskuje za jejich prohřešky, ale vlastní selhání se smíchem přejde jako roztomilý kiks. Pokorný by byl tehdy, kdyby dokázal stejně lehce se smíchem přejít selhání svých podřízených.

Do třetice je projevem pokory **poslušnost**, tedy schopnost podřídit se spravedlivé autoritě. Zdá se, že dnešní svět takovou vlastnost nevidí jako ctnost. Trend je „být tak trochu rebel“, ačkoli to často znamená především konzumovat nějaký produkt určité značky. Z obchodních důvodů takto reklama zvláště cílí na děti a dospívající, protože jejich frustrace z nedostatku autonomie v různých obdobích vývoje narůstá. Přesto právě poslušnost je lékem na pýchu. Sám Ježíš je učitelem pokory a poslušnosti: „*Sám od sebe nemohu dělat nic.*“ (J 5,30). Vše, co předával, přijal od Otce. V Kristu se zjevila pokora Boží lásky. V hymnu zPavlova listu Filipanům se píše: „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*“ (Flp 2,5-8)



Podoba Boží

Bůh není pyšný. Jinak by se nenarodil v obyčejném chlévě na seně, nestýkal by se s lidmi na okraji společnosti a nepodstoupil by pro nás potupnou smrt na kříži. Bůh je láska. A láska vychází ze sebe ke druhému.

Posláním člověka je podobat se Bohu, protože Bůh ho stvořil ke svému obrazu a ke své podobě. V Bohu je všechno dobro, krása, pravda, láska. Po prvním hříchu se Ďáblu podařilo Boží obraz v člověku narušit. Neseme v sobě zárodky ctností i zárodky neřestí. Se svými neřestmi musíme bojovat, abychom v sobě stále více zvyrazňovali podobu Boží.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby nám zjevil pravé lidství a ukázal nám prakticky, jak se takové pravé lidství žije. Jako křesťané se snažíme Ježíše napodobovat. A nejen jeho. Naším vzorem jsou i svatí, kteří na každý po svém způsobu Boží podobu uskutečnili. A nejen ti prohlášení církví. I okolo nás žije mnoho dobrých křesťanů, kteří nám mohou být vzorem. Nakonec nám pomáhá i Bůh svou milostí skrze svátosti Církve.

Jáhen Daniel



„Nahodilé“ setkání s vodáky

Je sobota večer a u kostela v Hrádku kolem 20.30 vidím 2 děvčata, jak chodí kolem kostela a očividně něco shánějí. Na první pohled to není nikdo z Hrádku. „Prosím Vás, v kolik hodin je zde zítra mše sv.?”

Na zdejší poměry pro mladá děvčata neobvyklá otázka. „Před chvílí skončila, bývá zde teď v sobotu, protože mám víc farností“, odpovídám jim.



„Jsme společenství věřících holek na vysokých školách v Brně, scházíme se k modlitbě a sjížděly jsme řeku Dyji. Zítra je neděle, byly bychom moc rády na mši sv. Už teď se těšíme. Kde je tedy zde nejbližší?“

Odpovídám jim: „Tuto neděli je v Jaroslavicích v 8.00, pak v Dyjákovicích. Pokud budete chtít, mohu vás alespoň pár vzít autem.“ „Budeme rády.“

Druhý den ráno jsem jim ještě zavolal, zda by nechtěly něco zazpívat při mši sv., a že

jim mohu přivést kytaru. Nabídku přijaly, a tak některé jely na ranní mši sv. v 8.00 hod autem, jiné co se nevešly, šly pěšky. Při mši svaté zpívaly skvěle, farníci jim na závěr v čele s místním varhaníkem poděkovali mohutným aplausem. Jak jsem pak zjistil, některé z nich i sami skládají své písně. Z „nahodilého“ setkání byla radost a vzájemné obdarování. Líbilo se mi, jak je jejich víra upřímná, pravdivá a samozřejmá. Ocenily naše malé společenství, které dělá co může, a když jsem je pozval někdy příště na nějakou poutní mši sv., že by ji mohly provázet svým zpěvem, slíbily, že někdy přijedou. Ve chvíli, kdy píšu tento článek mohu sdělit, že dvě z nich přijely na pouť do Valtovic, ostatní v tento termín nemohli. Nechal jsem je tedy alespoň pozdravovat.

Dětem se blíží čas prázdnin a dospělým možná jejich dovolené. Kdo to myslí s Bohem vážně, rád si udělá čas na setkání s Ním alespoň v neděli. Navštívit jiná místa, než jsme zvyklí, je vždy obohacující. Sám si vzpomínám, jak jsem jako student gymnázia ve Žďáru nad Sázavou, jel o prázdninách na brigádu na sběr okurek do Hevlína. Samozřejmě v neděli mířili mé kroky do kostela a tak jsem po třech letech ve škole zjistil, že nejsem sám „věřící“. Sešli jsme se tam tenkrát čtyři. Měl jsem z toho radost. Preji Vám všem v nastávajícím čase spousty různých drobných radostí a dobrých zážitků.

P. Pavel

Klevety a pomluvy

Sem tam se vyskytne někdo, kdo o druhých šíří zprávy, které vydává za jisté a přitom to není pravda. Možná se to stalo i vám, najednou jste se něco o sobě od někoho dozvěděli, a přitom o ničem nevíte. Je třeba být opatrní v přijímání informací a ověřovat si, co je důležité a od jakého zdroje to pochází. Jinak tyto zprávy vyvolávají zbytečné zlo a ten, kdo je šíří ztrácí důvěru ostatních. Často to bývají plané informace o přesunu kněží apod. Tyto zprávy vyvolávají zbytečnou paniku a kdo se podílí na jejich šíření, pokud si neověřil co hlásá podporuje zlo. Je třeba s každým nešvarem zápasit. Ať jsme vytrvalí v boji se zlem. *P. Pavel*



REGINA CAELI, LAETARE

Gregoriano. Pascua



Prázdninová soutěž

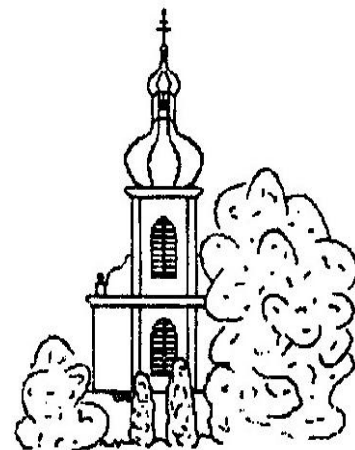
Řešením velikonoční osmisměrky byla věta „Kříž a nebo vzkříšení“. Na email o. Jindřicha přišlo celkem pět správných odpovědí, ze kterých jsme vylosovali vítěze. Stal se jím Martin Kubajko z Oldřichova.

V tomto čísle Zpravodaje jste mohli nalézt český překlad latinského exorcismu svatého Benedikta. Napište na email otce Jindřicha (jindrichcoupek@seznam.cz) český text modlitby, jejíž latinský originál i s notovým zápisem je uveden vedle tohoto článku.

Můžete se tuto modlitbu také pomodlit....☺

Bude pout'! – Kde? – Čti dál a uvidíš!

- ▶ Ve čtvrtek 5.7. bude cyrilometodějská pout' v Oleksovičkách – začneme ji v 8.00 hod v kostele ve Slupi modlitbou růžence a potom půjdeme procesím ke kapli v Oleksovičkách, kde mše sv. začne v 9.00 hod.
- ▶ 15.7. v 9.00 bude pout' u sv. Markéty v Příměticích.
- ▶ 21.7. v 18.00 bude mše svatá pod širým nebem u kaple svaté Anny v Práčích.
- ▶ 12.8. v 9.00 bude pout' k Panně Marii v Banticích.
- ▶ Poutní mše svatá **na hradě Bítově** bude v neděli 19.8. v 11.00. V 10.45 vychází průvod od studánky.
- ▶ V sobotu 1.9. dopoledne požehnání chasy na zahájení hodů při předání hodového práva v Jaroslavicích.
- ▶ Poutní mše svatá k Panně Marii ve Slupi bude v rámci Slavností chleba v sobotu 1.9. v 15.00.
- ▶ V neděli 2.9. v 11.00 hod bude poutní mše sv. ke sv. Jiljí s krojovanou chasou v kostele sv. Jiljí v Jaroslavicích



Vrcholem prázdninových poutí bude opět **pěší pout' z Vranova na Velehrad**. Tentokrát již osmnáctá. Začíná se v pondělí 20. 8. v 15.00 hod. ve Vranově nad Dyjí mši svatou a vše vyvrcholí v sobotu 25. 8. v 11.00 hod. mši svatou na Velehradě.

Letošní moravská pout' v Jeníkově je plánovaná na sobotu 29. 9., hlase se u slečny katechety Táni 731 402 748.

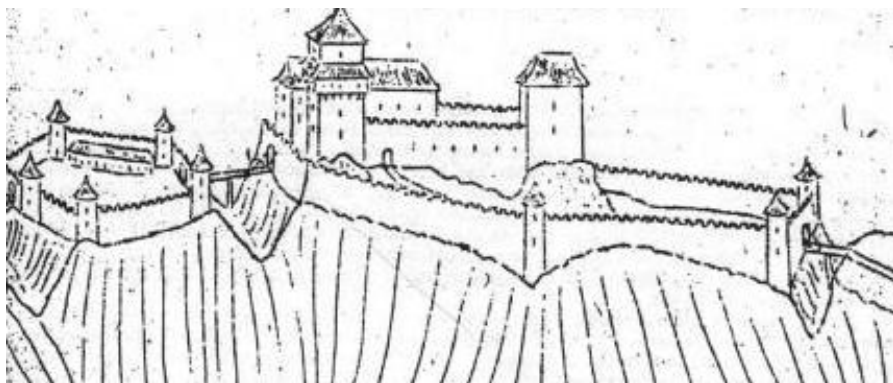
Malé zprávy:

- ✿ I o letošních prázdninách se uskuteční mnoho táborů a chaloupek v křesťanském duchu. Děkujeme všem, kteří je podpoří svými dary, pomocí a hlavně modlitbou.
- ✿ Od 22.7.-28.7. je možné se zúčastnit společné rodinné dovolené v křesťanském duchu na faře v Měříně na Vysočině. Cena na osobu 800,-Kč. Zájemci hlase se u P. Sobotky mob: 731402650. Je možné se zúčastnit i jen na několik dnů.

Tiskový apoštolát FATYMu A.M.I.M.S. informuje

FATYM Vranov vydává další a další publikace, které mohou být užitečné pro mnohé. Po velmi úspěšné knize Krokodýl, která byla oficiálně představena veřejnosti při žehnání této knihy v lednu letošního roku ve vranovské knihovně. Dodnes si ji objednávají lidé z celé republiky a to nejen po desítkách.

Na začátku letošního roku jsme vydali padesátistránkovou publikaci o městečku Jevišovicích. Nejednoho jistě překvapí, jak zajímavá je historie tohoto místa a umělecké, kulturní i církevní památky, které se zde nacházejí. Autorem této knížky je pan Jiří Černý, kterého si



ještě někteří pamatují z doby, kdy byl kastelánem na zámku ve Vranově a nyní je kastelánem na zámku v Jevišovicích. Věřím, že po přečtení těchto stránek budeme do Jevišovic přijíždět nebo i přicházet (každoročně tam na 1. 5. chodívá pěší pouť mužů z Vranova), s novým pohledem, který objevuje Jevišovice jako dosud neznámou, ale novou perlu Znojemska.

V minulých měsících jsme také vytiskli knihu známého spisovatele pro děti a mládež jáhna Josefa Janšty z Opavy. Kniha vyjde ve dvou dílech a má název Od šikany ke spolču. Jak konstatovala jedna naše spolupracovnice, která si knížku přečetla: „Je to takové vlídné, napínavé a přitom poučné čtení“, shrnula to: „Něco jako Kája Mařík.“ Knihy tohoto typu v naší nabídce doposud chyběly a je dobře, že se sám autor ohlásil se zájmem vydat knihu právě u nás.

Také v naší nabídce chybělo více publikací pro děti a i to se nyní mění díky několika našim spolupracovnicím. Vyšlo již několik omalovánek s příběhem od sestry Anežky Terezie (Ater) a v sérii Pojď si hrát, se nyní připravují k vydání další luštěnky a omalovánky například o stvoření světa.

Tak jako doposud všechny brožurky šíříme nekomerčně jen s prosbou o příspěvek na tisk, který v žádném z těchto případů není víc než 20,- Kč.

P. Marek Dunda



Na závěr vám přejeme, ať vás váš anděl strážný chrání na všech vašich prázdninových cestách!

PRÁZDNINOVÁ POHODA ...

„Slávku, co jsi koupil mamince k narozeninám?“ ptá se spolužák svého kamaráda.
„Fotbalový míč.“ „To je dobrej dárek, ale tvoje máma přece nehraje fotbal?“
„To ne, ale ona mi taky k narozeninám dává knížky!“



„Tati, můžu se odpoledne dívat na televizi?“ „Můžeš, Helenko, ale zapínat ji nesmíš!“



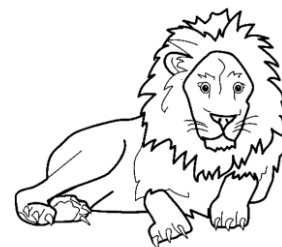
„Babi, babi, našla jsem ztracený balón!“ „Tak to už není ztracený, když jsi ho našla.“
„Ale je, babi, sousedovic Kája ho ještě pořád hledá.“



Ve škole dojde na zkoušení zájmen: „Pepíčku, řekni nám příklad tří zájmen?“ vybízí učitelka. „Co? Kdo? Já?“

„Honem běž pryč od té lví klece!“ křičí dohlížitel na Bertíka. „Ale proč? Já mu přece nic neudělám!“

Proč je v ZOO lev v kleci? Protože kdyby byl v akváriu, tak by se utopil.



Po tréninku se ptá tatínek syna, jaká byla dneska hra? „Docela to ušlo, dal jsem dva góly.“ „A jaké bylo skóre?“ je stále zvědavý tatínek.



„1:1“

Toto 87. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkoste, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a Farní tým Přímětice ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Přímětících a Citonicích, kaplan P. Marek Coufal (mobil 722 752 154) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com a P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Dyjákovicích, Hrádku, Valtrovicích, Jaroslavovicích, Slupi a Strachoticích. Vyšlo v červnu 2018. Náklad 7030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již osmdesátéosmé) je plánováno jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2018. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné

